

«Dune», la meravellosa epopeia espacial disfressada de «blockbuster»

Denis Villeneuve arrisca en una nova adaptació de la novel·la de Frank Herbert, carregada d'un repartiment d'estrelles, i amb una presentació en pantalla que treu l'alè

Diversos dels protagonistes de Dune | Warner Brothers

El món de cinema viu asfixiat, en un escenari global on tot va a contracorrent. Les pel·lícules han de tenir ritme, ser àgils, no avorrir. La impaciència s'ha apoderat de l'espectador mitjà, que exigeix ??al cineasta amb dit pontificador tot un reguitzell de demandes buides, com si se situés en una tribuna d'un camp de futbol. Demanant productes complexos, però no complicats d'entendre. En definitiva, un paisatge desolador per al cinema cuinat a foc lent, per a les epopeies madurades en roure, que necessiten el seu temps, el seu espai i el seu ritme. I és aquí, emergint entre la boira, on apareix **Denis Villeneuve** i la seva **Dune**. Una bella sorpresa per a un any carregat d'incerteses.

La nova adaptació de l'obra de **Frank Herbert** -primer ho va intentar el geni **David Lynch**, que va acabar construint una pel·lícula a mitges, sense ànima- suposava un repte majúscul per al cineasta canadenc. Però en les seves espatlles ja descansaven les impressionants adaptacions de novel·les com **Incendies (2010)**, **Enemy (2013)** i **Arrival (2016)**. La crítica i el públic, poc receptius, van assenyalar la dificultat que suposava **Dune** sense recordar que Villeneuve havia sortit airós i gloriós de **Blade Runner 2049**, un repte que encara era més difícil que l'actual. Tornant a posar el focus en **Dune**, la pel·lícula és una grata sorpresa en un escenari sufocant de **blockbusters** insípidos i accelerats.

En una càtedra de ciència-ficció, el canadenc aconsegueix embellir una trama completament

simple. **L'hem vist incomptables vegades en el cinema èpic i en el gènere de l'epopeia:** les lluites medievals entre famílies, l'heroi indiscutible que lluita entre dues aigües, els poders fàctics, la religió. Una desena d'ingredients que podríem transmutar a qualsevol altra història d'aquest calibre (***El Senyor dels Anells, Star Wars***, fins i tot ***Game of Thrones***), però que construeixen una recepta perfecta per vertebrar aquesta pel·lícula en alguna cosa molt més gran. La columna vertebral és simple, tots els detalls són bells i complexos.

Cinematografia a part, la trama amaga profunds missatges polítics. El concepte en el qual es mou Villeneuve és completament **antiimperialista**, en un univers situat l'any 10.091 i on se segueixen repetint patrons humans de l'època dels precolombins o els egipcis. És aquí on la trama es complica, perquè Villeneuve ha de vascular entre tot el punt èpic que pot transmetre amb les imatges i la necessitat de deixar clar el seu concepte. Que, al cap i a la fi, **tot és un clímax latent sense executar**, perquè tot haurà d'arribar a la segona part.

Chalamet protagonitza el film en el paper del fill del Duc Foto: Warner Brothers

Aquesta és l'essència, l'ànima, de *Dune* de Villeneuve. **Trampós i murri**, l'espectador no sap fins que no s'ha assegut a la butaca que el director li farà veure una primera part d'una història molt més descomunal que la que li han promès. La cinematografia principal, la summa cum laude de *Dune* **és la banda sonora i la fotografia**. Hans Zimmer ens torna a regalar una música que eríça la pell, barrejant els sons guturals de les civilitzacions antigues amb tota la mística que pot aconseguir en un ambient de ciència-ficció. Tota la seva feina conjunta amb Villeneuve i amb el director **Cristopher Nolan** (*Interstellar*) han elevat el gènere a cotes impagables. Són esplèndides, converteixen el visionat de la pel·lícula en **una experiència sensorial completament adaptada als somnis i fantasies de segle XXI**. No existeix el tedi en aquesta pel·lícula, i aquell que s'avorreixi contemplant aquestes imatges és que no té alè artístic amagat en la seva caixa toràcica.

El repartiment és impressionant, de nom. Les úniques interpretacions destacades són les de **Rebecca Ferguson i Timothée Chalamet**, que segueix en un estat de gràcia sense precedents a la seva edat. **Zendaya** és un reclam i una figurant -s'espera molt més d'ella donat el seu historial, que és excel·lent-, a més de les grates sorpreses com **Javier Bardem, Jason Momoa**

o Oscar Isaac. *Dune* no és complicada, si se sap escoltar. *Dune* és un espectacle visual i sensitiu, si es vol visualitzar sense prejudicis.